ДОДАТОК до „БУКОВИНИ“.

РУСКА РАДА

НАРОДНА ҐАЗЕТА

Виходить що тижня в пятницю | Адрес Редакциї: „РУСКА РАДА“ в Чернівцях ул. Петровича ч. 2. | Коштує річно 4 корони.

Ч. 38. Чернівці, дня 17. (30.) вересня 1904. Рік VII.

Незабутний приятель Буковини.

Півтора року тому дня 3. цьвітня 1903 р. іменовано кн. Конрада Гогенльоге фон Шіллінґсфірст краєвим президентом Буковини.

Було се весною. Земля під сонішним промінем виривала ся із студених кайданів зими. Земля вбирала ся в прегарний одяг з трав зелених, бриндушок і иньших цьвітів.

Та із тогорічною весною настала радість не лиш земли але й цілому нашому краєви. Під правлїнем кн. Гогенльоге, якого портретом прикрашуємо се число нашої часописи, настала справдїшна весна для цілого краю, для усїх народів.

Як морозові кайдани держала в своїх путах цілий край боярско-дїдичівски сила, що вялила кождий захід, кожду гадку, аби бідні люди могли просьвічати ся, єднати ся та старати ся за лїпший гаразд.

Кн. Конрад Гогенльоге Шіллїнґсфірст,

Немов студені вітри зимові — буяла у нашім краю незгода і ворожнеча між поодинокими народами. З сего мали користь лиш пани й ворожі народови панотцї, бо як бідні робітні люди сваруть ся, то не можуть спільно поєднати ся, аби скинути із себе паньске ярмо.

Та все перемінило ся. Найшли ся нові люди, що забагли працї для народу, що забагли злуки. І коли їх стараня дїйшли до успіху, коли Буковина лекше відітхнула, колим вибрали собі заступників, які думають передовсїм про нарід, то завдячувати се маємо кн. Гогенльогому.

В Австриї вже поверх пядесять лїт є конституция, але у нас на Буковинї єї так як би й не було. У нас конституцию, се мож сьміло сказати, завів аж кн. Гогенльоге.

Над добром народа радять посли. Але таких послів, як нині, давно майже не було. Старости й шандарі вибирали таких послів, яких бажав собі краєвий президент, а він знов слухав боярско-дідичівскої компанії. І тоті посли так нас до тепер заступали, що наш нарід зійшов майже на крайну біду. Аж сего року дістав наш нарід правдиву волю. Кождий голосував, як хотів. І послами вийшли із мужицкої курії майже самі прихильники народу. І за то одно, що кн. Гогенльоге дав Буковині вільні вибори буде єго імя у нас по вік не забуте.

Та не лиш тим він прославив ся. Кождий чоловік преці знає, що він був прихильником народа, він казав, аби урядники помагали людям, а не аби їх „конїрували". Він радував ся, як нарід просьвічував ся, і після закону єднав ся, аби поступати на перед у просьвіті і добрі.

І на тім становищи витревав до кінця, хоч як се було не до вподоби панам і їх наймитам.

За тото саме, що кн. Гогенльоге, рядив так, що право обовязувало кождого, що хотів аби всім народам діяла ся справедливість, мусимо єму бути вдячні передовсім ми, Буковиньскі Русини, бо нас від непамятних часів гнобили і кривдили.

Свобідні вибори, ґімназия в Кіцмани, іменоване заступником маршалка проф. др. Ст. Смаль-Стоцкого, приязність до селяньских товариств передовсім до „Січий", мир у краю, із якого буде користь нашому народови і т. д. і се головні заслуги, яких рускій нарід кн. Гогенльоге не забуде ніколи. Всїх добрих вчинків сего благородного і справедливого мужа і не перечислити! І се вважаємо нашим обовязком висловити тепер, коли кн. Гогенльоге вже на другім тиждни від нас відходить на новий важкий уряд, на намісника до Триєсту, де панує велика ворожнеча між народами італїйским а хорватским.

І ми бажаємо єму на дорогу, щоб єго діяльність оставляла всюди такі слїди, як у нашім краю, щоб усюди покривджені єднали ся і на основі обовязуючих всїх законів здобували собі розумною працею належні їм права.

Бо лиш серед таких обставин може повстати красша доба і в поодиноких краях і в цїлій державі, у якій від кількох лїт нема нїчого лише борби й колотнечі-панів та що раз більша нужда людий робітних та угнїт слабших народів.

Крутарства і плачі „Народної Зради".

Атец Богатирець, аби ще тицьнути своє кацапске слово до рускої справи, далї нерекручує правду і що дихне, то брехне. Так бреше він за нашу бурсу

Степан Руданьский.

Сьпівомовки.

Школяр.

Іде з ярмарку мужик,
Школяра здибає.
Підпив собі неборак,
Ото і питає:

„Що ти, хлопче, за їден?"
— Я школяр — той каже.
„А коли ти, каже, шкляр,
То сїдай же, враже!"

Школяр собі анї гадки,
Бере тай сїдає,
А мужик сидить, мовчить,
Воли поганяє,

Далї в озеро звернув,
В саму середину,
Запинив ся; воли пють;
Питає хлопчину:

„Що ти, каже за їден?"
— Я школяр, паноче! —
„То ти школяр, а не шкляр!"
Та як настукóче!...

„Геть із воза куди хоч,
Бісовий школяру!..."
Школяр поли підійняв
— А що-ж ґосподару!...

Як пускати ся на дно,
Не псувати-ж воду;
Постїгь уже хоч з ярма
Скочити у воду!

в Кіцмани, бо нею управляють щирі наші люди: начальник тамошного суду п. Семака, начальник міста Дмитро Бажан, що вже пізнав ся на кацапских зрадниках, директор школи рільничої п. Жуковский, судия п. Бурачиньский, учитель п. Попович і п. Євстафиєвич, професор ґімназиї п. Федорович, так що бурса є в найлїпших руках. Богатирцеви жаль, що ґімназия руска а не московска, але що боїть ся против неї юдити, аби єму не обрубали язика, то юдить принаймнї против бурси, аби було чим заповнити кацапску Зраду і піддурити темних єї читателїв.

Також солею єму в оцї, що наші депутати Пігуляк і Василько так файно представили Русинів-Буковинцїв президентови мінїстрів а особливо наші славні „Січи“, на які набріхує „Нар. Зр.“ та за які вже у Вашківским судї треба було перепрашати тамошну „Січ“, котра Богатирця запізвала перед суд за єго клевети.

Великому й товстому Богатирцеви у тих Станівцях гей би на шпильках не мож всидїти і він бере ся вже й до президиї сойму. Десь придибав пейсату шмату „Рундшав“, яку нїхто не читає, і то для него „одна нїмецка ґазета“. Відси виписує дурне на Юрия Василька й Стоцкого за то, що вони, а не Велигорский і Богатирець мають краєм правити. Та одна біда, що далеко куцому до заяця, і Русини тепер горою, хоть кацапи були перед виборами против нас так надули ся. Ог собі трісли, як жаба, що волом хотїла стати. Вони плетуть теревенї, чому князь Гогенльоге не постарав ся, щоби заступником маршалка був Буковинець, а не Галичанин і жаль їм, що ним став саме наш „атаман“ Стоцкий. Тут знов велике лайдацтво кацапів, бо чи милїйший би був їм н. пр. посол Пігуляк або Николай Василько маршалком? Таж і на них московскі наймити клеветуть без міри, як на всїх і кождого щирого приятеля народу, які на завадї сим наймитам, що за московскі рублї і паньскі ласки, хотїли би наш нарід тримати в темнотї і бідї, аби єго потом годували ся дїдичі-нероби й аби він вздихав за московским царем.

Навіть наш Пантелеймон Клим Богатирцеви солею в оцї і він хоче єго осьмішити якимось дурним паламарем, хоть на цїлу кацапню нема такого ученого й гідного молодця, як Клим. Темні кацапики гадають що Богатирець не знати який „доктор“ і не знати що за стовп православія, між тим ми знаємо ся на таких докторах, а православіє з него має тілько, що нїчо. Клим знов то навіть у богословію учений молодець, виховує у свої бурсї багато православної молодїжи й богатьох наклонив іти до семинариї, аби ми вже раз мали поважних панотцїв, а не таких лицемірів як тих кількох кацапів.

„Не питай ся!... Коди хоч!...“
Мужик промовляє...
Школяр тодї на вії...
Притику виймає.

Перегнув ся на ярмо,
Полових по шкурі...
Іде школяр на сухе,
Мужик у баюрі.

Козак і король.

Став богатий колись пан
Короля благати,
Щоб король йому зволив,
Воєводство дати.

А король йому й сказав:
„Відгадай три штуки,
Відгадаєш — тодї на!
А як нї — на муки!

Перша штука: скільки зір
В небі серед лїта?
Друга штука: покажи
Середину сьвіта!

Третя штука: угадай,
Що думати буду!
І от тобі цїлий рік
Для твого розсуду!“

Відійшов багач назад,
Та так йому нудно!
Не вгадати — так біда,
А вгадати — трудно!

Сидить, плаче неборак,
Козак проїжджає...

Та цікавійші як сї крутарства „Народної Зради“ суть її плачі. Вона плаче, що „далеко бôльша часть читателей „Народної Зради“ не уплатили нї крейцара за ню, пôдкопуютъ и убиваютъ еї“. Оттак зрадила ся „Народна Зрада“, що вона варта і як єї цїнять навіть ті, що ще не викинули сю клеветницю з хати. А зробили се мабуть тому, що в хатї удасть ся шматок паперу, який насилають за дурно. Але їм памятати би, що московскі наймити накидають свої шмати а відтак будуть скаржити до суду, як се робили за „Науку“, „Просвѣщеніе“ і таке друге дрантє. Тому вон із „Народною Зрадою“!

Із Січового руху.

Із Кіцманя.

Дня 11. с. м. відбула кіцьманьска „Січ“ треті загальні збори.

Велика сила народу зібралась на красно прибранім подвірю чесного господаря п. Сиверина, щоб бути участниками (для Кіцманя так важних) зборів.

Збори отворив кошовий Остап Попович витаючи щиро присутних а іменно: Ошихлїбску „Січ“, що прибула в гарнім числї під проводом осавули т. Н. Кошика, начальника громади п. Дмитра Бажана, учительство сусїдних сїл і кіцманьску інтелїґенцию.

На внесенє уч. т. І. Прокоповича вибрано п. Д. Бажана „Січовим батьком“, (предсїдателем), уч. т. В Олексюка писарем а т. уч. Прокоповича заступником предсїдателя.

Після дневного порядку удїлив „Батько“ справникови слово, котрий прочитав протоколи з тогідних зборів. За сим здав своє справозданє скарбник т. М. Сиверин. Наступив новий вибір старшини. Кошовий обяснив вперед функциї кождого члена старшини і взивав вибираючих товаришів вибрати таких членів до старшини, які оказались гідними і здібними товаришами. Через аклямацию вибрано: уч. Остапа Поповича кошовим, т. Николая Литвинюка осавулою, т. Івана Фівчука учителем, т. Онуфрія Савчука справникам, т. Михайла Сиверина скарбником; читарами т. Онуфрія Лисецкого, т. Василя Лоюка, т. Ґеорґія Фурмана; т. Николая Кушнїрюка, т. Василя Ткачука сурмачем а т. Василя Сохолотюка хорунжим.

При „вільних внесенях“ ухвалено: змінити статути товариства коломийскі на буковиньскі, а сурмачеви місто червоної, зелено жовто-червону відзнаку.

Привітні промови виголосили: п. Д. Бажан яко началник громади, висловлюючи свою прихільність до „Січи“ і взивав „Січовиків“, щоби були в поведеню взірцевими парубками; т. уч. Прокопович іменем міского охотничого пожарного това-

---

„Чого плачете ви так?“
Старого питає.

Той і каже: так і так!...
„Не журіть ся, діду!
Коли так, то я за вас
На відвіт поїду!“

І палицю в руки взяв,
В кожух одягнув ся,
Чорні вуса підбілив,
В чоботи узув ся.

І чим дуж до короля.
Король оглядає:
„А що, пане, скільки зір?“
З міною питає.

А той поли закотив,
Чи як довело ся:
— Стільки, каже, в небі зір,
Стільки тут волося.

Задумав ся сам король
Від його відвіту.
„А ну, каже, покажи
Середину сьвіту!“

А той палицю підняв
Може з пів аршина,
Та в підлогу нею гуп:
— Оттут середина!

Почухав ся наш король,
Ще раз поглядає.
„Що-ж я думаю тепер?“
Козака питає,

— Думаєте, що я пан!
„А то що за річі?

ристна; т. акад. Стратичук яко член акад. тов. „Січ“ в Чернівцях; т. Н. Кошик за ошихлібску „Січ“; т. уч. Лісний яко член лашківскої „Січи“ а т. уч. Никоряк від „Січи“ з Клїводина.

По вечерпаню дневного порядку закінчив „Січовий батько“ збори многолїтствієм в честь цїсаря.

По сїм засьпівали „Січовики і „Січовички“ „Не пора..“ „Ще не в мерла“ і вязанку січових пісень.

На пращанє відпровадили кіцманьскі „Січовики“ своїх славних товаришів з Ошихліб аж поза рогатку. Потім вернулись величавим походом з піснями на устах та під звуками січової сурми, що устами славного сурмача т. В. Ткачука давала цїлому Кіцманеви знати, що „славне товариство машерує“.... *П.*

Коронация сербского короля.

В Сербії відбула ся того тижня коронация короля Петра I. із роду Кораджорджевичів. Він, як звісно засїв на престолї по тогорічнім убійстві короля Александра Обревновича і єго жінки Драґи. Коронацийні торжества розпочали ся вівторок дня 20 с. м. о годинї 5-ій по полудни. О тій порі перевезено коронацийні відзнаки з палати до катедральної церкви. Похід отворив штабовий офіцир на кони, за ним їхав віддїл двірских жандармів в ґалевих мундурах, а за ними в повозї префект Білгорода. Відтак їхали в ґалевих повозах старший бурмістр Білгорода і предсїдатель коронацийної комісиї. За ними поступали два королївскі герольди, шкадрона прибічної королївскої ґвардиї і королївский прапор, котрий ніс офіцир ґвардиї в товаристві двох офіцирів кінноти. Дальше їхали в повозах призидент кабінету з короною в руцї, президент скупштини з яблоком державним, мінїстер війни зі скиптром і президент ради державної з королївскою багряницею. Всї повози сунроводили офіцири на конях. Шкадрона прибічної королївскої ґвардиї замикала похід, котрий ішов до катедри. Вздовж цїлої дороги творила публика шпалїр. В церкві дожидали прибутя походу прочі мінїстри. Коли наближив ся повіз президента кабінету, що віз корону, уставлена перед катедрою почетна компанїя з прапором віддала почесть. Митрополит дожидаючий на порозї катедри, відобрав з рук президента кабінету корону, епископ з Шабаца яблоко, епископ з Нишу скиптр, а епископи з Зайчару і Зичи королївску багряницю і всї ті відзнаки занесли в торжественній процесиї на приготовлене для них місце перед великим престолом. Побіч відзнак уставлено почетну сторожу. Духовеньство посьвятило відзнаки, а відтак відправило

— То за річі, що не пан,
А козак із Січі!

Засьміяв ся наш король,
Подарував тóму,
А козака відіслав
В золотї до дóму!

Циган в огірках.

Сидить циган на горóдї
Темненької ночки;
До блискавки вибирає
Чужі огірочки...

Та все собі промовляє:
„Блисни, Боже, блисни!...“
А ґосподар його з заду
Як вилами свисне...

— А сто бісів в твого батька
Та у твої груди!...
Роскрадати мою працю!...
А що тепер буде?...

„Ой батечку, голубчику!
Чиніте, як знайте!
Тільки прошу вас, панотче,
За пліт не кидайте!...“

— Оже-ж кину! „Бійтесь Бога!“
— Кину, бісів сину!
Підняв цигана на руки,
Та й через пліт кинув.

Підійняв ся вражий циган,
Та як зарегоче:
„Мінї того й бракувало!
Добрáніч, панотче!“

вечірню. В тім богослуженю взяли участь всї двірскі достойники і запрошені гостї з цїлого краю. Дипломатичне тїло не взяло участи в тім церковнім торжестві. По вечірни полишили ся відзнаки коронацийні в церкві, а цїлий похід повернув в тім самім порядку до королївскої палати, де перший ад'ютант короля в окруженю цїлого двора відобрав з рук хорунжого посьвячений в церкві королївский прапор і умістив єго побіч престола. У всїх церквах цїлої держави відправлено вівторок торжественні вечірнї.

В сам день коронациї, у всїх залогах краю оповіщено торжество вистрілами з армат. В Білгородї вимаширували на улицї міста войска, уставили ся товариства, корпорациї, депутациї і молодїж всїх шкіл. Торжественний коронацийний похід поступав з королївскої палати до катедри в такім порядку: Похід отвирали трабанти на конях, дальше, два герольди і пів шкадрони кінноти. В першім двірскім повозї їхали ґувернери королївских синів, в другім маршалок двора і директор королївских дібр, в третім дами двора і секретар королївскої канцеляриї. Дальше посував ся віддїл королївскої прибічної ґвардиї, за ним двох двірских ґвардистів зі списами, відтак їхала кн. Єлена і князь Павло в ґалевім двірскім поїздї, окруженім почетною сторожию, за ними віддїл прибічної королївскої ґвардиї. Слїдуюче місце в походї займали депутациї полків з прапорами, герольд з гербами короля і герольд з прапором короля, а відтак сам король Петро з обома синами на кони, в окруженю ад'ютантів і штабових офіцирів. Похід замикав віддїл прибічної ґвардиї. В церкві дожидало короля дипльоматичне тїло, члени мінїстерства і запрошені гостї. В катедрі повитав короля митрополит в окруженю цїлого епископату. Початок торжества оповістило 21 арматних вистрілів. Відтак довершив митрополит в сослуженю духовеньства коронациї. Сто один вистрілів дано на знак, що коронация довершена. Перший вистріл дано із старої пушки, яку велїв відлити перший з Караджорджевичів. З части тої самої пушки зроблено королївску корону.

По довершеню коронациї удав ся похід в тім самім порядку як перше до королївскої палати. До походу прилучили ся поїзди членів дипльоматичного тїла. Королївскі відзнаки перевезено подібно як вівторок в торжественний спосіб назад до палати.

Насамперед приняв король желаня дипльоматичного тїла. Тимчасом в великій сали королївскої палати уставили ся герольди з прапором і гербами короля, достойники з королївскими відзнаками і всї визначені до складаня королеви желаня. Король в товаристві родини війшов до салї, вступив на престол і приймив тор-

---

Бородатий хусит.

На підсїнї в малій хатї
Сидить старий хусит,
В опівночі над талмудом
Бородою трусить.

І як рабін зачитав ся.
Читає, читає!...
А з підсїня Запорожець
В вікно заглядає...

Заглядає та гадає,
Чим би поживитись;
Але в жида всюди голо
Куди подивитись.

Тільки сам він бородатий,
Борода до пупа,
Та книжок його жидівських
Кругом цїла купа...

Замишляє Запорожець
Жида підголити,
І що раз — то голоснїйше
Почав говорити:

„Хто но тільки великую
Бороду кохає,
Той нїколи великого
Розуму не має!“

Чує хусит бородатий,
Перестав читати...
Аж тут йому голоснїйше
Хтось почав казати:

„Хто-но тільки великую
Бороду кохає,

жественно королївскі відзнаки. По принятю чолобитя, здоймив король відзнаки і віддав їх визначеним до того достойникам в перехованє. В цїлій Сербї обходжено день королївскої коронациї як народне сьвято. Всюди відправлено богослуженя, по котрих начальники властий приймали желаня.

Всячина.

Президент нашого краю, князь Гогенльоге від'їздить із Черновець в четвер дня 6. с. м. о 10 годинї пер. пол. Се подаємо до відомости нашої інтелїґенциї і селян а передовсїм Сїчових товариств, щоб на час переїзду потягу збирали ся на поодиноких стациях, щоби гідно попращати сего много заслуженого для нас мужа. Близші відомости про ту справу дасть ся знати иньшого дорогою пізнїйше.

На поли війни не стало ся в послїдних днях нїчо важнїйшого. До нової битви, яка мала би відбути ся близь міста Мукдену ще не прийшло. Росияни стало уступають. Зупинять ся відай аж коло Телїну. Росийску армію цар подїлив на дві части і для другої заіменував командантом ґен. Ґріппенберґа. Се є доказ що ґен. Куропаткін завів царскі надії. Ба але иньша річ надїяти ся в Петербурзї, а иньша дати раду хоробрим Японцям. — Під Портом Артура здобули Японцї знов нові укріпленя, але до здобутя самої кріпости ще не так близько.

Бріхня „Народної Зради“. Узріли наші кацапиии, що нема їм як дихати, то взяли ся до брехнї. Гадають, небораки що те, що їм неудало ся підкупством та розбійством, то поведе ся тепер брехнею. І так в 12 числї „Народної Зради“ в дописи із Заставної хоче обкидати якийсь „москвофул“ наше товариство „Сїч“ болотом, хоч воно такі при нїм лишає ся. Говорить він там, що „сїчкар“, бо так та брехлива „Зрада“ називає наших чесних „Сїчовиків“ мали грозити начальникови в корчмі що порубають єго на капусту, як не віддасть їм нічної варти. Що то цїльковита брехня видно хочби з того, що наші товариші н ї к о л и не йдуть до корчми. Далї пише „Народна „Зрада“, неначеб то „Сїчовики“ побили заступника Юрія Фарбатюка, що мало показати ся при судовій розправі. Се знов цїлковита брехня, бо Фарбатюка обкидували болотом коло коршми самі хрунї, бо дав їм за мало горівки. О так то люди добрі наші кацапики мають два лиця самі бять, а від так кричуть. — *Юрій Князький.*

Стан землеплодів. Звіт мінїстерства рільництва з половини вересня про

Той нїколи великого
Розуму не має!“

Подивив ся жид на себе,
Бородою трусить:
„Гирсти? як-то? то я дурень?
Дурень — старий хусит?...“

І до сьвічки бородою!...
Спалив половину...
Але знов він чує голос
В ту-ж саму годину...

Знов борода над сьвічкою
Запалахкотїла,
І в минутї счезла з димом
До самого тїла!...

Засьміяв ся Запорожець,
Пішов собі спати...

Але хусит сидить бідний
Та й став розважати:

„Правду воно говорило,
Правду пак казало,
Бо й я з своїм бородою
Розуму не мало!...

Борода такого мати,
Так його любити...
І над сьвічком, над тим сьвічком
До губа спалити!...

Ай, веймір! що Сура скаже?
Що всї люди скажуть?..,
О, то дурень старий хусит!
Щей з руком покажуть...“

стан засївів зазначує, що в більшій части країв монархії упали так пожадані дощі, однак не були в силї відвернути шкід, заподіяних посухою. Збір кукурузи по части вдоволяючий, по части мірний або злий. Дощ вплинув некорисно на бараболї. Значне поліпшенє зайшло у виглядах зборів на Буковинї і в Галичинї східній. Однак загальний збір бараболь буде гірший чим мірний. Що-до цукровних бураків нема бесїди про їх поліпшенє, особливо в Чехії. Що-до винограду, то наслїдником дощів стан буде добрий, а те саме відносить ся до овочів.

Селяньскі заворушеня в Румунії. З Букарешту доносять, що в кількох сторонах в Молдавії повстали великі і грізні заворушеня серед селян. Уоружені селяни нападають на уряди і домагають ся подїлу великих двірских і правительственних посїлостий. В громадї Ягунец селяни в числї тисяч осіб будують барикади против війска, котре вислали власти на усмиренє заворушень.

„Січи“. В недїлю дня 9. жовтня відбуде ся основанє нового коша січового в Пядиківцях, а в недїлю дня 16. жовтня уладжує вашківска „Січ“ величаве осьвяченє свого прапора, підчас якого відограють аматори театральне представленє „Наталка Полтавка“.

Сьмішне, колиб не сумне.

Судия: „За крадені гроші маєте 3 місяцї сидїти. Чи приймаєте ся сеї кари?

Злодій: Я просив-би честного суду, щоби менї один місяць спустили, бо я тї гроші не змарнував, але ними податок заплатив“.

---

†

Григорій Кантемір

Архипрезвітер-ставрофор, протоєрей путилівского округа і парох Розтік, рицар ордена Франц-Йосифа I., властитель почетного медалю за сорок лїтну вірну службу і пр.

упокоїв ся в 80 роцї житя дня 28. вересня вечером в Розтоках. Похорони відбудуть ся в суботу дня 18. жовтня вересня.

Ось преклонний вік і довга недуга зложила в могилу сего сїдоглавого сьвященика по чину Мельхиседека, що з'єднав собі своїми поступками любов серед селян і інтелїґенциї і ставав рядом з ними до борби за лїпшу долю, як справдїшний патріярх. Покійник тїшив ся так загальним поважанем, що між иньшим вибирано єго все головою краєвих руских віч, в яких промавляв грімким словом весь буковиньско-руский нарід проти всяких супостатів. — В. Є. П!

Важне для Райфайзеньских Кас.

Огнетревала Каса Nr. 3,

коштує у мене дешевше як всюди. Маю також на складї

сїчкарнї і машини до шитя,

а всьо з найлучших фабрик. — За доброту ручу.

З поважанем

Василь Данилевич

машинїст в бровари Штайнера. ул. Желїзнича (Bahnhofstrasse) ч. 21, Чернівцї.

Видане Товариство „РУСКА РАДА“. За редакцию відповідає ІВАН ЗАХАРКО
З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Ів. Захарка.

BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA KUL